

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 519: Cho Nên Tự Mừng Thì Chẳng Có Gì Là Khó, Chính Chỗ Đây
Hiện Thị Thời Mạt Thế Mới Là Mười Phần Khó Khăn

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 045)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

Nguyên văn: 【此所以自慶不足為難，正顯末世之十分為難。】

Hán Việt: Thử sở dĩ tự khánh bất túc vi nan, chính hiển mạt thế chi thập phân vi nan

【Cho nên, việc tự mình vui mừng (khi nghe pháp) chưa phải là điều khó, mà chính là để làm nổi bật việc tin hiểu ở đời mạt pháp mới vô cùng khó khăn.】 (*)

Đây là lời nói vô cùng chân thật, chúng ta quả thật rất khó [làm được], tâm chúng ta nào đã thanh tịnh đâu? Nhìn từ phương diện nào, hãy nhìn từ sự bình đẳng, nếu như tâm thật sự thanh tịnh rồi, thì nhất định sẽ bình đẳng; thật sự thanh tịnh rồi, nhất định là vạn pháp nhất như. Chúng ta chung sống với tất cả đại chúng, vẫn còn có sự ghét thương, người này tôi thích, người kia tôi ghét, đây đâu có bình đẳng? Có ý niệm này tồn tại, tâm liền không thanh tịnh, liền không bình đẳng.

Chúng ta nói tu hành, là tu cái gì? Mỗi ngày tụng bao nhiêu quyển kinh, niệm bao nhiêu câu Phật hiệu, lạy dập đầu bao nhiêu lạy, thấy đều vô dụng! Đó gọi là làm bộ làm tịch. Nếu như chư vị xem tiểu sử của Hàn Sơn, Thập Đắc, năm xưa ngài Hàn Sơn và Thập Đắc ở chùa Quốc Thanh, làm việc cực nhọc trong nhà bếp; một người thì đốt lửa trong bếp, ngài Hàn Sơn là người đốt lửa, một người thì gánh đồ ăn thừa, những đồ ăn thừa người ta không cần nữa, khi vớt đi, ngài liền thu nhặt lại rồi gánh ra ngoài. Ngài Phong Can thì giã gạo, việc này giống với việc Lục Tổ làm ở Hoàng Mai, ngài Phong Can là Phật A Di Đà tái lai. Các ngài thấy mừng một, mười lăm trên đại diện mọi người tụng giới, hai ngài ở ngoài cửa cười cười nói nói, thốt ra vài lời châm biếm: làm bộ làm tịch.

Điều này giải thích rõ rằng Phật pháp trọng thực chất chứ không trọng hình thức. Hình thức là để làm gì? Hình thức là để biểu diễn, điều này chư vị cần phải biết, cũng giống như diễn kịch vậy, là biểu diễn. Mừng một, mười lăm mọi người cùng nhau tụng giới, giữ gìn nghi quy, quy củ, chỉnh tề, đó là biểu diễn. Biểu diễn cho ai xem? Là cho những người mới học Phật bên ngoài xem, cho người chưa học Phật xem, để họ nhìn thấy đạo tràng này mà bỗng sinh lòng kính ngưỡng, dẫn dắt họ bước vào cửa Phật, chính là ý nghĩa này, điều này nhất định phải biết. Chúng ta tổ chức tất cả mọi pháp hội, dụng ý của nó chính là ở chỗ này, là để tiếp dẫn quần chúng rộng lớn, đây là diễn một vở kịch cho họ xem, mục đích là tiếp dẫn họ đến.

Tu hành chân chính là ở công phu nơi tâm địa, điều này cần phải hiểu rõ. Cho nên thường thì người tu hành chân chính, họ không chú trọng những hình thức bề ngoài này, thế nhưng không phải nói rằng làm những hình thức bề ngoài là không đúng, mà phải biết dụng ý của những hình thức bề ngoài này là ở đâu? Nó có vô lượng công đức, đây chính là “xưng tán Như Lai” trong Thập Đại Nguyên Vương.

Đạo lý đích xác mà “Kinh Kim Cang” giảng thật sự rất hay, thật sự rất cao, thật sự rất diệu, phương pháp cũng tốt, đơn giản, thế nhưng làm thì thật sự không dễ dàng. Thế nhưng không phải nói là không thể làm, vấn đề chính là chư vị có chịu làm hay không, chứ không phải là không thể làm. Thí dụ, bố thí là dạy chư vị buông xả, chư vị có chịu buông xả hay không? Buông xả, nói về bố thí thực ra mà nói, chư vị đem tiền quyền góp hết, đem đi quyền góp thật lắm phiền phức, tốn bao nhiêu là công sức, nay ngay cả cái ý niệm quyền góp này cũng không có, đây mới gọi là thật sự buông xả. Quyền góp, tôi còn nghĩ xem phải đem đến chỗ nào, việc này thật lôi thôi, chư vị vẫn là chưa buông xả được, buông xả thì ngay cả cái ý niệm này cũng không còn, có cũng được mà không có cũng được, trong đầu, trong tâm, ý niệm này đều không có, như vậy thì tài vật đó quý vị mới thật sự xả bỏ được.

Ngũ dục lục trần, danh văn lợi dưỡng, thủy đều phải buông xả. Thế pháp và xuất thế gian pháp thủy đều buông xả, vậy tôi còn học Phật để làm gì? Thủy đều buông xả thì chư vị liền thành Phật, chư vị không cần phải học nữa, chư vị đã thành Phật rồi, chư vị còn học gì nữa? Điểm khác biệt giữa Phật và phàm phu là phàm phu buông không xuống, Phật thì thủy đều buông xả. Đã là Phật rồi, không cần học liền thành Phật, tự tại biết bao!

Cho nên nhất định phải hạ công phu từ chỗ này. Lúc mới bắt đầu thì cần phải rèn luyện, bởi vì vọng tưởng phân biệt chấp trước là tập khí từ vô thủy kiếp đến nay của chúng ta, điều này nói thì dễ nhưng làm thì khó, làm gì có chuyện nói buông xả liền lập tức buông xả, không có chuyện dễ dàng như vậy đâu, nhất định phải nỗ lực học tập một cách nghiêm túc, phải rèn luyện.

Chú thích:

(*): Ý của cư sĩ Giang Vị Nông ở đây là: Việc Tôn giả Tu Bồ Đề đích thân nghe Phật giảng kinh mà tỏ ngộ, rồi tự vui mừng cho bản thân mình thì chưa phải là điều khó. Tại sao vậy? Vì Ngài là bậc đại A La Hán, lại được sống cùng thời với Phật. Việc Ngài rơi lệ vui mừng ấy thực chất là để làm nổi bật lên một điều: Chúng sinh ở đời昧 pháp cách xa Phật, nghiệp chướng sâu dày mà vẫn có thể tin hiểu, thọ trì Kinh Kim Cang này, đó mới thực sự là điều vô cùng khó khăn.